

Via mooie ankerplaatsen aan de Portugese westkust naar de Canarische Eilanden

Een Hollands feestje in een ongerepte omgeving

De eerste ochtend in Troia worden we wakker van de stilte om ons heen! Geen mede-ankeraars, geen langsvarende visbootjes, of grote scheepvaart. 's Middags is er zelfs geen jetski's, waterskiërs of ander ongeregeld spul te bekennen. Aan de overkant van de lagune liggen wel grote werven, havens voor containeroverslag en droogdokken voor tankers. Gelukkig is de industrie ver genoeg weg en veroorzaakt geen stank- of geluidsoverlast.

Wat later op de dag is er onverwacht wel wat lawaai. Veroorzaakt, door 3-4 uitgelaten spartelende dolfijnen vlak bij de boot. Ze blijven een poosje rondzwemmen voor een ander interessant object hun aandacht trekt. Dit bijzondere schouwspel herhaalt zich bijna dagelijks rond zonsondergang.

Onze verkenningstochten op het schiereiland houden de idylle van rust en verlatenheid in leven want buiten een eindeloos zandstrand, duinen en bomen, levert het niets op. Geen winkels of ander soort vertier op loopafstand. Wel enorme ommuurde zielloze compounds waar alle, overigens zeer riante huizen zijn afgesloten. De continue op- en neer varende ferry van Setúbal is ons enige vervoer naar de bewoonde wereld. Gelukkig is de buik van de Zeezwaluw aardig gevuld zodat we niet zullen verhongeren.

Per SMS geven we de coördinaten van deze bijzondere ankerplek aan Elsbeth en Willem in marina Parque door en vertellen het nieuws over de rondzwemmende dolfijnen. Per omgaande krijgen we bericht dat ze samen met de "SY Zeezot" met Riet en Rutger de

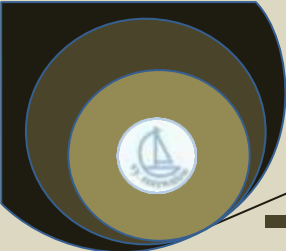
schoonzus en broer van Elsbeth, over 2 dagen onze kant uitkomen.

Het ene moment liggen we eenzaam alleen en zijn een bezienswaardigheid voor de enkele zondagzeiler op de rivier, om even later met 2 Nederlandse- en 1 Canadees-Nederlandse boot te liggen. Met zijn 6en maken we de reis per ferry naar Setúbal en hebben menig heerlijk scheepsborreluurtje. Zelfs de verjaardag van Rutger wordt in steil gevierd. Koffie-uurtje met champagne, een heerlijk potluck-diner met een tongstrelend wijntje en als afsluiting een heuse door Elsbeth gebakken verjaardagstaart compleet met kaarsjes, geweldig!

Na 3 gezellige dagen, draait de krachtiger wordende wind naar het noorden waardoor de ankerplek onrustig en hobbelig wordt. De "Spirite" en de "Zeezot" besluiten naar de marina van Sines te gaan.

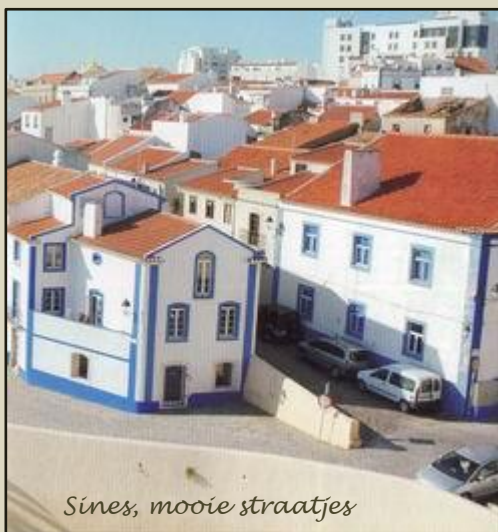

Via mooie ankerplaatsen aan de Portugese westkust naar de Canarische Eilanden

Wij willen eigenlijk blijven maar het gestuiter wordt toch ongemakkelijk. Een telefoontje naar de kleine [marina van Setubal](#) levert een 3-daags plekje aan de kopsteiger op. Nu kunnen we alsnog Setúbal uitgebreid verkennen. Zodra de wind is afgezaakt verruilen we de marina voor nog een paar dagen op ons mooie ankerplekje, voor wij ook naar Sines vertrekken.

Herinneringen aan een Portugese held

[Sines](#), niet meer dan een klein vissersplaatsje, is vooral bekend vanwege de beroemde stadsgenoot. De zeevaarder [Vasco da Gama](#) (1469-1524), de ontdekker van de zeeroete naar India is hier geboren en getogen. Door deze belangrijke ontdekking werd hij één van de hoofdfiguren uit de maritieme Portugese- en wereldgeschiedenis. We zijn benieuwd of er na 600 jaar nog sporen van Vasco te vinden zijn.

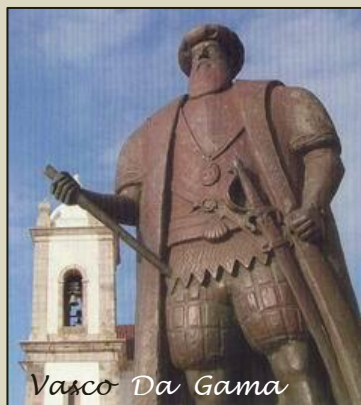
Sines, mooie straatjes

Na een heerlijke zeildag valt ons anker vlak voor het strand net naast de marina van Sines. We zijn één van 3 schepen die de ankerplek voor het, heel toepasselijk geheten Vasco da Gama strand hebben verkozen, boven de marina. Het is een rustige plek, weinig badgasten op het strand en gelukkig geen discomuziek in de avonduren.

De volgende morgen gaat ons rubbertje te water en roeien we (eigenlijk Riens) de 100m naar het strand. Zonder buitenboordmotor trekken we ons grijze gevaar moeiteloos het strand op. Als ze eenmaal hoog en droog ligt, moeten wij ons mentaal voorbereiden op de beklimming van de steile trappen naar het oude centrum.

Via deze trappen komen we uit in een smal straatje met kinderkopjes waar de tijd lijkt stil gestaan te hebben. Het uitzicht over de haven en marina is grandioos! Via nog een paar van deze straatjes komen we in een moderner gedeelte en bij een kleine supermarkt die heerlijk vers brood verkoopt. Na een bezoekje aan de toeristinformatie voor lectuur over de plaatselijke held, slenteren we terug naar ons grijze vervoermiddel op het strand. Eénmaal aan boord nemen we aandachtig de bemachtigde maar spaarzame informatie door.

Ons doel voor de volgende dag wordt het Kasteel wat sinds 2008 ook een museum is. Het Kasteel staat op de rand van de steile kust direct boven het strand met uitzicht over de haven. Vlak naast het Kasteel, waar Vasco het grootste gedeelte van zijn jeugd heeft doorgebracht, staat sinds 1970 zijn standbeeld, ter herinnering aan de festiviteiten rond zijn 500ste geboortedag. Een groots uitzicht voor een zeeheld!

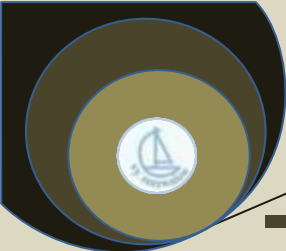

Vasco Da Gama

Het kasteel

De toegang tot het Kasteelmuseum blijkt gratis. Even later ontdekken we, dat er wel erg weinig staat tentoongesteld of doet herinneren aan de beroemde stadsgenoot.

Via mooie ankerplaatsen aan de Portugese westkust naar de Canarische Eilanden

In één van de vertrekken is een verlichte vitrine met de wereldkaart waarop Vasco's vaarroute naar India wordt uitgebeeld. Alle onderweg aangelopen havenplaatsen staan aangegeven en elke havenplaats blijkt een drukknop voor aanvullende informatie. Tot onze verbazing zien en horen we alleen een groep volksdansers en muziek uit die regio!!! Niet echt wat we verwacht hadden dus. Elk volgend vertrek levert niet meer informatie op. Voor nix kijken naar nix! Ietwat teleurgesteld verlaten we het Kasteel om naast het Vasco standbeeld nog even te genieten van hetzelfde uitzicht als Vasco 5 eeuwen geleden ook had.

Special delivery

Vlak voor aankomst in Terceira dit jaar, scheurde na 10 jaar trouwe dienst het Spectra grootzeil zodanig dat het moest worden afgeschreven. Gelukkig lag in het vooronder nog een bijna nieuw reserve Dacron grootzeil. Na opgraving vervangt die het gescheurde exemplaar. Nu is er geen reserve grootzeil meer aanboord maar nog wel één, van een iets zwaardere kwaliteit Dacron, in de opslag bij Johan en Tilly in Nederland. Hoe we het zeil vanuit Nederland aanboord van de Zeezwaluw krijgen, is de volgende uitdaging.

Nu wil het toeval dat Germaine en Gerard in de maand september met een camper door Spanje en Portugal gaan toeren en ons dan komen opzoeken. In overleg kunnen en willen ze dat zeil voor ons meenemen. Op hun weg naar het zuiden pikken ze het grootzeil en de post bij Tilly en Johan in Haler op. Dat is natuurlijk helemaal perfect geregeld voor ons en we zijn er dolblij mee!

We liggen al een paar dagen bij Sines als we een Sms'je van Germaine en Gerard ontvangen met de vraag waar we uithangen. Even later komt er Sms-bericht terug dat de "Road-GanGan" over 2 dagen bij ons in Sines aankomt. Om het zware grootzeil, G & G en Dirkie de hond makkelijk aanboord te krijgen, verhuizen we voor een paar dagen naar de marina en hebben nog net tijd om alles spic en span te maken. De marina geeft zelfs toestemming om hun camper voor een paar dagen op het marina terrein te parkeren. Perfect dus want nu hoeft er geen een officiële camping te worden gezocht.

Rond koffietijd op 4 oktober zien we elkaar na bijna 4 jaar eindelijk weer in levende lijve!

Zelfs Dirkie lijkt ons nog te kennen..... want ze blaft blij en komt rennend naar het hek als we ze binnenlaten. Gerard staat met het zware pakket grootzeil en Germaine heeft een tas met "goodies". Alles wordt op ons sleurkarretje gestapeld en aanboord gebracht.

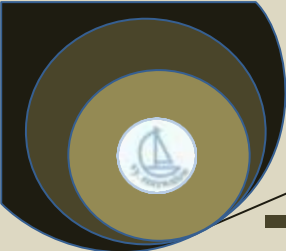
Nu hebben zij weer ruimte in de camper zonder dat ze het zeil steeds tegenkomen/moeten verplaatsen. Het is heerlijk om G & G weer te zien en bij te kletsen en te horen hoe alles met hen en de "GanGan" gaat. We hebben een oergezellige avond met diner in de kuip en het is al erg laat voor G & G en een suffe Dirkie naar hun "Road-GanGan" verdwijnen.

De volgende ochtend hebben we nog een uitgebreid ontbijt met verse broodjes en "koffie GanGan" in de zon overgoten kuip. Dan is het afscheid alweer aangebroken. Nadat we G & G uitgebreid hebben gezoend (snik snik) en daarna uitgezwaaid tot ze helemaal uit ons zicht verdwenen zijn, is het weer akelig stil en leeg op de Zeezwaluw.

Puzzelen, passen en zweten

Zoals altijd na een gezellig bezoek voelen we ons wat "ontheemd" als we weer alleen zijn. Bezig zijn helpt dan goed. Ook nu als we het net aangeleverde grootzeil in het vooronder op gaan ruimen. Eerst moet alles wat op de kooi ligt aan dek, vervolgens alles wat eronder ligt eruit halen vóór we het grootzeil erin kunnen stoppen. Helaas, hoe we ook duwen en trekken, dit Dacron-zeil krijgen we met geen mogelijkheid onder de kooi.

Via mooie ankerplaatsen aan de Portugese westkust naar de Canarische Eilanden

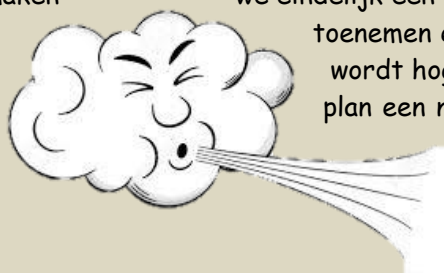
Het zeilpakket is groter en minder flexibel dan diegene die eronderuit kwam. Er zit nix anders op, dan dit zware zeil om te ruilen met de lichtere die nu op de giek zit. Om vervolgens dat zeil weer opnieuw als reservezeil onder de kooi op te bergen. Zo gezegd zo gedaan en tot laat in de avond zijn we bezig met zeilen wisselen en het opnieuw inruimen van alle aan dek liggende spullen.

Intussen hebben we van Sines ook genoeg gezien en willen verder richting Algarve. Na het vullen van de watertank, laatste boodschapjes halen en de marina betalen, vertrekken we op 6 oktober rond 10 uur. Dat het herfst begint te worden zien we aan de spinnenwebben op de kont!

Cabo Sao Vinciënte perikelen

Tot 8 uur 's avonds tuffen we al motorsailend zuidwaarts. Pas 15 mijl noord van Cabo Sao Vinciënte begint de N-wind wat aan te trekken en kan de motor af. Nog geen half uur later staat er 20kn wind en maken

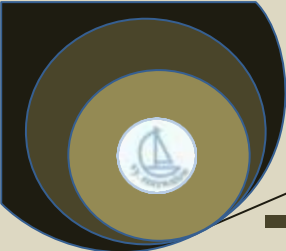
we eindelijk een beetje voortgang. Tot pal west van de kaap, blijft de wind alsmaar toenemen en de Genua steeds kleiner tot bijna theedoekformaat. De deining wordt hoger en onrustiger rond de kaap en komt bijna dwars in. Om volgens plan een noordelijke koers te sturen naar de ankerplek bij Sagres, net om de hoek van Sao Vinciënte is geen optie meer. De N-wind blijft toenemen, continue 32kn en in vlagen zelfs meer en zal bij koerswijziging naar de ankerplek pal van voren komen.

We sturen intussen met de hand en worden helemaal zout en nat door regelmatig overkomende spray. Ondanks de overkomende spray is het niet koud en eigenlijk hebben we wel plezier in het sturen tijdens dit natuurgeweld. We proberen de wind en deining zo comfortabel mogelijk (iets achterlijker dan dwars) in te laten komen tot we wat meer in de luwte van de kaap komen.

Wanneer we om 3 uur eindelijk wat luwte beginnen te krijgen, zitten we 6mijl zuid van de Portugese kust. Doordat ook de deining nu geleidelijk afneemt kunnen we weer richting land sturen en is Portimão bezeild. Eenmaal op koers, wordt de stuurautomaat weer aan het werk gezet, trekken wij droge kleren aan en kan eindelijk de chili con carne maaltijd opgewarmd en in alle rust gegeten worden.

Even voor 5 uur valt het anker aan de uiterste rand van de bomvolle ankerplaats van Portimão. Na een drankje gaan we een paar uurtjes te kooi om bij het eerste daglicht een meer beschutter ankerplekje verder naar binnen te zoeken. Dit lukt prima en om 11 uur zijn we gereed om opnieuw in Portimão de platgetreden paden te bewandelen.

Via mooie ankerplaatsen aan de Portugese westkust naar de Canarische Eilanden

Sociale happenings met vele vrienden

Zodra we een beetje uitgerust zijn melden we Carla en Jan onze aankomst in Portimão. Ook zij zijn net weer in hun huis in Carvoeiro aangekomen en hebben vanuit Nederland van alles voor ons meegenomen. Jan haalt ons met de auto op en we brengen een heerlijke dag bij hen door. Samen lunchen en zelfs de was gaat in de machine en droger en schoon mee terug. Als Jan ons weer naar ons rubbertje brengt is die zo afgeladen met boodschappen en spulletjes dat we er zelf amper bij kunnen.

Ook Elsbeth en Willem liggen met de "Spirit of Aeolus" in de marina en we gaan af en toe even een kopje koffie bij hen drinken voor we boodschappen gaan halen.

Een paar dagen later komen Ingrid en Han met de catamaran "Twins" om 11 uur 's avonds op de ankerplek aan en uiteraard moeten we even aanboord komen voor een welkomstdrankje en bijpraten. Net als wij gaan zij over een week of 2 door naar de Canarische

eilanden.

Maar eerst hebben we nog vele gezellige bijeenkomsten aanboord van de diverse schepen of huizen of gaan heerlijk uit eten bij de Chinees of Wokken of kip Piri-Piri in Monchique.

De ankerplek wordt steeds leger omdat veel schepen naar de marina verhuizen die nu winterprijzen berekend.

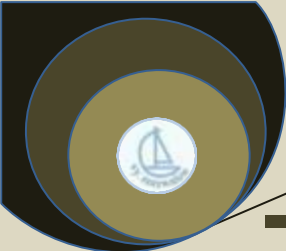
Wij verlaten de ankerplek als een van de laatste schepen omdat er een gemene zuiderstorm wordt voorspeld. Op 22 oktober meren we voor een weekje luxe af in de marina. Nu er volop stroom is wordt de nieuwe op www.marktplaats.nl gekochte 2^{de}hands laptop met Windows XP, C-map en MaxSea geïnstalleerd en de routes naar de Canarische eilanden aangemaakt. Vanaf nu hebben we weer een perfecte navigatiecomputer waarvan ook de accu het nog goed doet.

Voorraden worden aangevuld, kleine reparaties aan ons rubbertje gedaan, een wasje gedraaid en de website en het Suffertje worden geüpdate. De week met slecht weer in de marina is zo voorbij. Nog een gezamenlijk finale-etentje bij de Wok, voor we afscheid nemen van iedereen.

Carla & Jan en ook Elsbeth & Willem gaan naar Nederland terwijl Ingrid & Han net als wij op 28 oktober richting Canarische eilanden vertrekken.

Getweeën zuidwaarts

Als we om 9 uur de marina uitvaren zien we de "Twins" al ver voor ons uit. We zijn laat! Op de rivier de Arade wordt het grootzeil gehesen en de genua uitgerold. Bij de havenhoofden gaat de motor af.

Via mooie ankerplaatsen aan de Portugese westkust naar de Canarische Eilanden

Heerlijk rustig zeilen we met 18kn wind uit het NW op een koersje van 210° de "Twins" achterna richting scheepvaartroute. Opeens zien we dat de "Twins" wordt aangehouden door de Portugese coast guard. Ook wij bereiden ons voor op een inspectie maar ze laten ons gelukkig met rust. Na een uurtje kan ook de "Twins" weer verder varen en in de loop van de middag hebben ze ons alweer ingehaald.

Twins

Zeezwaluw

We maken onder zeil mooie foto's van elkaar en hebben via de marifoon af en toe contact tot de "Twins" achter de horizon is verdwenen. Er zijn verder ook geen andere zeilschepen in de buurt en zelfs de grote scheepvaart is dun gezaaid.

De wind trekt vlak voor de scheepvaartroute aan tot ruim 20kn en het voorzeil wordt gedeeltelijk ingerold terwijl er een rif in het grootzeil gaat. In de hoge deining is het redelijk comfortabel zeilen en om 8 uur, na de passage van de scheepvaartroute kan Monty, de windvaanstuurinrichting het roer in handen nemen en kunnen wij rustig het wachtsysteem starten. De hele nacht blijft de wind tussen de 16-20kn uit het NNW waaien zodat het gereefde grootzeil en een iets ingerolde genua voor een perfecte voortgang zorgen en wij ons eerste nachtje op zee goed doorstaan.

Rimpels in een zonnig bestaan

In het ochtendzonnetje als we beiden aan dek zijn, zien we bij het uitrollen van de genua, dat er wat "rimpels" in het voorlijk zitten. Bij doorzetten van de val verdwijnen ze gelukkig. Naar achteren lopend ziet

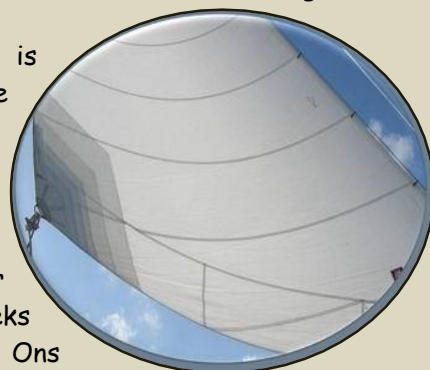
Riens ineens de schaduw van de genua op het dek verdwijnen. Hij draait zich om en ziet nog net dat het zeil sierlijk naar beneden glijdt en het onderste gedeelte al een duik in zee neemt. Gezamenlijk proberen we verder glijden te voorkomen en trekken 65m² zeil weer binnenboord en aan dek. Bij inspectie blijkt het euvel een doorgeschavielde tophoek band te zijn. Sh.t!!!!

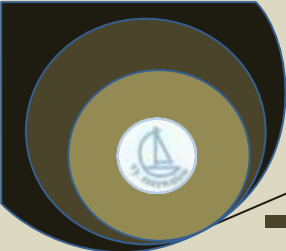

Eerst vouwen we het kletsnatte zeil zo fatsoenlijk mogelijk op zodat het in de zeilzak past, persen de zware zak vervolgens door

het voorluik om in de douche te laten uitlekken. De genua is onbruikbaar, wat nu? De swiffel van de genuaval zit nog bovenin de furling en is met geen mogelijkheid naar beneden te krijgen. In de huidige zee conditie, matig/hoge deining, gaan wij niet de mast in om de swiffel naar beneden te halen. Ons high-aspect voorzeil op de rol zetten is dus onmogelijk.

Gelukkig hebben we een hydraulische 2de voorstag met een daarvoor geschikt zeil met leuvers. Dit high-aspect zeil wordt bovendeks gehaald, aan de op spanning gebrachte stag bevestigd en gehesen. Ons zeiloppervlak is daarmee een stuk kleiner dan met de genua.

Via mooie ankerplaatsen aan de Portugese westkust naar de Canarische Eilanden

Het zal ons zeker geen topsnelheden opleveren. Gelukkig maken we redelijk snelheid en zullen Graciosa, het noordelijkste Canarische eiland, wel halen.

Land in zicht

We zijn erg blij dat Mister Murphy zijn streek niet gedurende de nachtelijke uren uithaalde maar zijn grap voor de ochtend bewaarde. Overigens, we hebben geen last meer van Murphy gehad, misschien met het zeil mee in zee gegleden?

De rest van de tocht verloopt rustig. De 15-20kn wind waait continue uit het NO terwijl overdag een zonnetje schijnt. Regelmatig zien we grote scheepvaart en 1 x een vliegende vis die zich letterlijk tegen de opbouw terpletter vliegt. Hij/zij is te klein is voor consumptie en gaat voor recycling terug in zee. De

routine van wachtlopen is snel opgepikt en eten, lezen en puzzelen is rustgevend.

Eind goed al goed

De afgelegde dag afstanden zijn: 164,5 nog met de Genua, 148-141-138 Nm en op de aankomst dag moeten de laatste 32mijl op de motor worden afgelegd doordat de wind het laat afweten. In de middag van 1 november valt om half 5 na 622 mijl het anker op de volle [ankerplaats Francesca](#) aan de zuidzijde van het eiland Graciosa.

We hebben ons tot nu toe zuidelijkste punt bereikt. Deze nieuwe mijlpaal wordt traditiegetrouw gevierd met knakworsten en een drankje.

Ankerplaats Francesca

Lees verder in: "[Canarische Eilanden Graciosa en Lanzarote](#)".

____/____